

Blik op Boijl

DE ADDER BEET

We gaan even terug in de tijd naar 1951.

De lagere school in Boijl is nog nét niet verbouwd en telt 4

lokalen aan de straatkant en een lange gang met de toiletgroepen aan de zuidkant.

De meisjes hebben vanaf klas 3, na de morgenpauze, twee keer in de week handwerken. Handenarbeid voor de jongens wordt er niet gegeven en de onderwijzers vullen die tijd zelf in samen met hun 'jongensklas'.

Zo ook meester Roders die les geeft aan klas 3 en 4.

Roders is een plantenliefhebber. De kinderen van zijn klassen nemen ze vaak mee naar school en steevast voor de les begint, repeteert hij de plantennamen met zijn leerlingen.

27 april 1951, een mooie voorjaarsmorgen de meisjes hebben handwerken en Roders besluit na de morgenpauze met zijn 'jongensklas' een natuur wandeling te gaan maken.

Destijds (ruim vóór de ruiverkaveling) liep vanaf de Doldersumsestraat tussen nr. 6 en 10 een zandpad als verbindingsweg tussen de Doldersumsestraat en de Alteveersweg. Er stonden toen nog twee woonhuizen aan, (één ervan nog steeds), wat akkers, weide en ook een stukje heide. Dit pad wandelen ze samen in. Een paar jongens lopen wat vooruit en gaan even op de grond liggen.

Jan Donker voelt opeens een stekende pijn in zijn achterhoofd en ziet een adder wegkruipen. Hij meldt dit meteen aan meester Roders en dat

blijkt later zijn leven te hebben gered!

Roders ziet meteen de ernst van de situatie in en alarmeert onmiddellijk de omgeving. Er wordt vlug iemand naar de bakker Jaap Trompetter gestuurd, de dichtstbijzijnde met telefoon, die alarmeert de huisarts dr. Heida in Noordwolde en waarschuwt ook Jan zijn ouders.

Telefoneren gaat dan nog niet rechtstreeks. Er moet eerst een verbinding gemaakt worden via de plaatselijke postkantoren van Boijl (Age Hoekstra) en Noordwolde. Ook die onderkennen het gevaar en handelen direct.

Inmiddels is de taxidienst van Rinke Pieter Posthumus uit Oostersteek (café) ook gewaarschuwd en die rijdt supersnel met Jan en zijn ouders naar hun huisarts in Noordwolde.

Het toeval wil, dat een broer van Jan zijn moeder (Hielke de Graaf) op het postkantoor in Noordwolde dienst doet en die zorgt mede voor een snelle lijn verbinding met Heerenveen.

Aangekomen bij de huisarts stelt dokter Heida eerst nog voor om de wond uit te branden maar zijn vrouw concludeert dat dit geen nut heeft omdat het gif inmiddels al in de bloedbaan zit. Jan die bij zijn vader op schoot ligt, ademt nauwelijks meer.

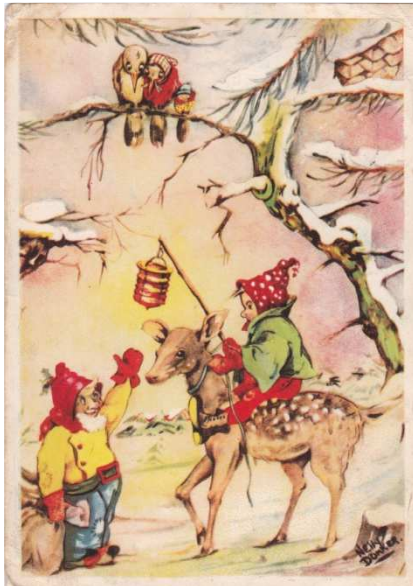

Posthumus rijdt v er boven de maximum snelheid naar Heerenveen, waar de artsen al klaar staan om Jan, die nog maar net bij bewustzijn is, een tegengif toe te dienen. Een spannende tijd van wachten breekt aan!

Moeder Donker die dit verhaal op latere leeftijd optekent schrijft: 'Elke minuut leek wel een uur te duren totdat dokter Smook eindelijk kwam vertellen dat het leven van Jan gered was!' Toen ze even bij hem mochten kijken had hij al weer wat kleur op de wangen en glimlachte hij. 'Een grote opluchting' schrijft ze.....!'

Elke dag brengen de ouders een bezoek aan het ziekenhuis maar op dag drie treffen ze Jan aan met een heel dik opgezet hoofd. Dit blijkt het gevolg te zijn van het ingespoten tegengif.

Van zijn klasgenoten krijgt Jan een mooie kaart die hij zorgvuldig heeft bewaard.

Na vijf dagen mag hij het ziekenhuis verlaten.

Jan zit in de klas op een van de voorste banken en de kinderen achter hem, zien nog een hele tijd de twee rode gaatjes in zijn kaal geschoren achterhoofd waar de adder in zijn hoofd beet. Menig kind kreeg z o flink ontzag voor een adder!

Jan genas volledig van dit hachelijke avontuur zonder blijvende gevolgen voor zijn gezondheid.

Met dank aan Jan Donker die ons de gegevens van zijn moeder ter inzage gaf.

